

[A. Svensson.]

derjyllandshistorien bekendt, og jeg er sikker paa, at naar vi tager roligt og maalbevidst paa Tingene, vil vor Fremtid forme sig derefter.

Jeg vender mig dernæst til Forholdene Syd for Grænsen. Under den sydslesvigske Debat forleden fandt jeg — saaledes som Forespørgselen var stillet — ikke Anledning til at komme nærmere ind paa Grænse-spørgsmaalet, men skal til Gengæld gøre nogle Bemærkninger om det i Dag.

Jeg hørte til dem, der efter den første Verdenskrigs Afslutning stod paa det saakaldte Flensborg-Standpunkt, idet jeg om muligt ønskede Flensborg og omliggende Landsogne, det vil i Hovedsagen sige 2den Zone, med til Danmark. Det var et meget velbegrunnet og slet ikke yderliggaaende Standpunkt. Ved Valgene i 1867 var der dansk Flertal Sønden om Flensborg, og hvis man dengang fra tysk Side havde indfriet det Ønske, som var givet i Pragfredens § 5, vilde Flensborg sammen med Nordslesvig være kommet tilbage til Danmark. Og selv om tysk Tilflytning i Tiden mellem den sidste slesvigske Krig og den første Verdenskrig havde gjort, at Flensborg var blevet overvejende tyskspræget, saa forefandtes der vedvarende en kraftig og sund dansk Kerne i Flensborg og Omegn, som — al Modgang til Trods — havde holdt ud, i Haab om, at Tiderne engang vilde blive bedre. Og i de tyske socialdemokratiske Rækker var der talrige danske Arbejdere, som man kunde regne med vilde stemme dansk den Dag, det drejede sig om en Tilbagevenden til det gamle Fædreland. Det var derfor naturligt for mange af os, at vi prøvede, hvor langt dansk Vilje kunde naa efter de mere end 50 Aars Fremmedherredømme, den danske Befolkning havde været undergivet.

Som alle ved, gav Afstemningerne i 1920 stort dansk Flertal i 1ste Zone og et ret betydeligt dansk Mindretal i 2den Zone, hvorefter Grænsen blev trukket, hvor den nu ligger.

Det var nu ikke en helt fri og heller ikke en helt korrekt Afstemning, vi fik ud af det i 2den Zone. Dels var den tyske Agitation forud for Afstemningen afgjort terroristisk indstillet, og dels deltog i Tusindvis af afstemningsberettigede sydfra, som ikke burde have haft Adgang til at stemme. Ved en aldrig opklaret Fejltagelse var der i Fredstraktaten kommet til at staa, at ogsaa Personer, som var født, men ikke hjemmehørende i Afstemningsomraadet, kunde deltage i Afstemningen, og herved fik en Mængde Børn af tyske Tjenestemænd, der forbigaa-

ende havde opholdt sig i de forskellige Afstemningszoner, men mest i 2den Zone, Adgang til at være med ved Afgørelsen af de to Afstemningszoners fremtidige Skæbne, skønt de reelt ingen som helst Tilknytning havde til dem.

Men selv denne utilfredsstillende Afstemningsmaade taget i Betragtning ligger hele dette Spørgsmaal for mig anderledes nu end sidste Gang, det var i Forgrunden. Der har ikke i Aarene, der er gaaet siden da, fundet en national Forskydning Sted Syd for Grænsen, som kan afgive Grundlag for en ny Afstemning. Vi ved, at hvis Sydslesvig nu skulde indlemmes i Danmark, vilde vi faa $\frac{1}{4}$ Million tysksindede, omend i stor Udstrækning danskvenlige, Personer ind i Landet, altsaa mange flere, end hvis Flensborg og omliggende Landsogne var kommet med for 25 Aar siden. Og vi ved endelig, at hvad et Land som Danmark altid maa tage med i sine Overvejelser: at storpolitiske Konjunkturer forgaar, men vor geografiske Belligenhed, vort nære Naboskab til det tyske Folkehav mod Syd bestaar, det gælder dobbelt i en Tid, hvor Stormagternes Indflydelse er saa altbestemmende, som den er, og hvor den europæiske Stabilitet, som skulde afløse Krigen, saa langtfra er at øjne endnu.

Saa fremt man vil have en Indførelse i, hvordan et lille Land kan blive stillet, naar iøjnefaldende danske Problemer afstedkommer Indblanding udefra, behøver man blot at læse Niels Neergaards store og fortrinlige Værk „Under Junigrundloven“. Han skildrer her ved Hjælp af Førstehaandskilder den Periode i dansk Historie i Tiden mellem de slesvigske Krige, som de fleste af os er tilbøjelige til at betragte som et lyst og lykkeligt Tidsafsnit. Det var i Virkeligheden, naar henses til Landets Placering udadtil, alt andet. Der førtes i disse Aar en mere og mere fortvivlet Kamp for at faa Hertugdømmernes statsretlige Forhold ordnet saadan, at først og fremmest Hertugdømmet Slesvig kunde blive bevaret for den danske Krone, fortvivlet, fordi de interesserede Stormagter, Preussen, Østrig, Rusland, England og Frankrig snart lod sig bestemme af det ene uvedkommende Spørgsmaal, snart af det andet, naar de skulde tage Stilling til vore Anliggender, og det maa gøre et uforglemmeligt, jeg fristes til at sige uafrysteligt Indtryk paa enhver Dansk at se, hvordan de os venligt-sindede Magter til syvende og sidst alle lod os i Stikken, fordi de havde andet at tage Vare paa, som i Øjeblikket syntes dem vigtigere.

Men saa er der den nationale Selv-